

РЕШЕНИЕ

№ 543

гр. Варна, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Калинка Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20223110200700 по описа за 2022 година

Производството е по реда на [чл. 59 и сл. от ЗАНН](#), и е образувано по жалба на "Т.П против Наказателно постановление № 03-013026 от 08.07.2020 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"- Варна, с което за нарушение на [чл. 224, ал. 1](#) вр. [чл. 228, ал. 3](#), [чл. 107х, ал. 1, т. 12](#) и [чл. 107ч от КТ](#), на основание [чл. 416, ал. 5](#) вр. [чл. 415, ал. 1 от КТ](#) на "т.п е наложено административно наказание "Имуществена санкция" 2 000 / две хиляди / лева.

В жалбата се излагат твърдения, че наказателното постановление е неправилно и незаконосъобразно поради допуснати от административния орган в производството по издаването му съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено на посочените в жалбата аргументи. Развива и други съображения за отмяна на НП, като счита, че приложимо в случая е немското законодателство. Претендира и за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение на основание [чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА](#), като представя доказателства – договор за правна защита и съдействие, в който се сочи, че е

уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. по [чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.](#)

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от проц. представител, който оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено, като счита, че нарушението е доказано, а приложимо в процесния случай е българското законодателство. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

"т.п е дружество регистрирано в Търговския регистър, с предмет на дейност: извършване на дейност като предприятие, което осигурява временна работа, както и осъществяване на посредническа дейност по наемане на работа в Република България и в други държави. Дружеството притежава Удостоверение № 207/29.06.2017 г., издадено от Министерство на труда и социалната политика, на основание [чл. 74е, ал. 1](#), вр. [чл. 74к, ал. 1 от Закона за насърчаване на заетостта](#) за извършване на дейност като предприятие, което осигурява временна работа, със срок на валидност до 29.06.2022 г. Във връзка с постъпила сигнал срещу дружеството, относно дейността му по осигуряване на временна работа, служители на Дирекция "Инспекция по труда" гр. Варна, сред които и свидетелката З., извършили проверка на въззивника досежно спазването на трудовото законодателство. Проверката била извършена на място, в офиса на дружеството в гр. Варна, като от негови представители били изискани документи свързани със спазването на трудовото законодателство.

В хода на документалната проверка от страна на въззивника, били представени документи, в това число ведомости за заплати за месец април 2020 г. и таблици за дължими обезщетения за отпуски. След запознаване със същите св. З. установила, че за няколко работници, в това число и Стоян Диков не било начислено парично обезщетение за неползван годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, при прекратяване на трудовото му правоотношение. Констатациите от проверката били обективирани в протокол № ПР 2013399/30.06.2020 г. за извършена проверка.

За констатираното на 20.06.2020 г. св. З идарова съставила срещу

дружеството АУАН с № 03-013037 за нарушение на [чл. 224, ал. 1](#) вр. [чл. 228, ал. 3](#), [чл. 107х, ал. 1, т. 12](#) и [чл. 107ч от КТ](#). В съдържанието на акта, св. Зидарова вписала, че въззивника, в качеството на работодател и предприятие, осигуряващо временна работа по смисъла на [параграф 1, т. 17 от ДР на КТ](#), притежаващо Удостоверение № 207/29.06.2017 г. за осъществяване на дейност по осигуряване на временна работа не е изплатил в законоустановения срок в дължимия размер парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж при прекратяване на трудовото правоотношение на лицето Ст. Диков, на длъжност "машинен оператор", което е начислено във ведомостта за заплати за месец април 2020 г. в размер на 1 571,71 лв.. За дата на извършване на нарушението била определена датата 04.05.2020 г., до който момент според Зидарова е следвало да бъде изплатено дължимото обезщетение. За мястото на нарушението бил приет офисът на дружеството в гр. Варна, бул. "Владислав Варненчик" № 81, ет. 1, офис. Актът бил предявен на управителя на въззивното дружество на 20.06.2020 г., който го подписал, с отбелязване, че възразява и че не е съгласен.

Административно наказващият орган издал обжалваното НП, с което възприел фактическите и правните констатации и наложил административно наказание от вида имуществена санкция в размер на 2 000 лв., предвиден в нормата на КТ.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно от писмените материали - преписката по АНП, вкл. АУАН, протокол за извършена проверка, ведомости за заплати, таблици за дължими обезщетения, трудов договор, акт за прекратяване, уведомление по [чл. 62, ал. 5 от КТ](#), заповеди, писма, обратни разписки и др. които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Видно от материалите по АНП, в тях дори не фигурира трудов договор за посоченото в АУАН и НП лице, нито заповед за прекратяване на същия. Тези писмени доказателства бяха ангажирани от въззивното дружество и приобщени по делото, в хода на съдебното следствие.

Като непротиворечиви, конкретни, логични и добросъвестни, съдът кредитира изцяло показанията на депозирани в с. 3. от актосъставителя св. 3..

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП и приложени към жалбата, не оспорени от страните и приобщени към доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, от надлежна страна, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Съгласно разпоредбите на [чл. 416, ал. 1 и 2 от КТ](#) и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно [чл. 399 от КТ](#) цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал. 5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл. 399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА "Главна инспекция по труда" или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от и. д. директора на Дирекция "ИТ" Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА "ГИТ". В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на "ГИТ" издадена на 12.01.2010 год. Видно от т. 4 от заповедта с нея ИД на "ГИД" е оправомощил директорите на дирекции "ИТ" да издават НП по актове съставени от инспектори от "ИТ".

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от Н.З., която към момента на съставянето му е работила на длъжността гл. инспектор в Д"ИТ"-Варна, следователно е била компетентна да издава АУАН.

Съдът не споделя възражението на дружеството за некомпетентност на наказващия орган, поради неприложимост на българското трудово законодателство в процесния случай. Позоваването на [Дело № С-784/19](#) на СЕС с предмет преюдициално запитване, отправено на основание [член 267](#)

[ДФЕС](#) от Административен съд — Варна, в рамките на производство по дело между възз. и ТД на НАП-Варна е ирелевантно, тъй като то касае производство, свързано с искане за издаване на удостоверение А1 за приложимо осигурително законодателство спрямо конкретни работници, наети от "т.п. Това решение дава задължително тълкуване на [член 14, параграф 2 от Регламент № 987/2009](#). В него е предвидено, че този член трябва да се тълкува в смисъл, че за да се счита, че установено в държава членка предприятие, което осигурява временна работа, "обичайно осъществява дейността си" по смисъла на [член 12, параграф 1 от Регламент № 883/2004](#) в тази държава членка, това предприятие трябва да извършва значителна част от дейността си по предоставяне на работници за временна работа в полза на предприятия ползватели, които са установени и упражняват дейностите си на територията на посочената държава членка. [Регламент № 883/2004](#) осъвременява правилата за координация на системите за социална сигурност на държавите членки, като определя мерките и реда за тяхното прилагане и ги опростява за всички участващи страни. [Регламент № 987/2009](#) установява процедурата за прилагане на [Регламент № 883/2004](#). Двата регламента разписват правила и определени процедури, с оглед необходимостта от балансирано поделение на разходите между държавите-членки в областта на осигурителното законодателство. Решението на СЕС, цитирано по-горе е задължително за националната юрисдикция, до която то е адресирано, която е длъжна да се съобрази с даденото тълкуване при решаването на висиящия пред нея спор. Решението на Съда е задължително и за другите национални юрисдикции, пред които е повдигнат идентичен въпрос. В случая обаче казусът не е идентичен, а касае нарушение на трудовото законодателство, поради което и това решение не обвързва настоящия съд.

В случая не е спорно между страните, че "т.п е предприятие, което осигурява временна работа и извършва посредническа дейност по наемане на работа в Република България и други държави членки. За извършването на тази дейност дружеството е регистрирано в МТСП и притежава валидно разрешение за предоставяне на персонал, издадено от Агенция по заетостта. Не е спорно и че между "ТИЙМ ПАУЪР ЕВРОПА" и лицето Стоян Диков на основание [чл. 68, ал. 1, т. 2](#) вр. [чл. 107р от КТ](#) е сключен трудов договор, със срок на изпитване в полза на работодателя, по силата на който лицето е наето

именно с цел да бъде командировано да извършва работа в полза на дружество-ползвател, установено на територията на Германия. В трудовия договор жалбоподателят като работодател е определил длъжността, мястото на работа, работното време, разпределението на работните часове по правилника за вътрешния трудов ред на "ТИЙМ ПАУЪР ЕВРОПА", срока на договора, размера на възнаграждението и периода на изплащането му, както и правото на отпуск. Изрично в чл. 8 от трудовия договор е посочено, че служителят дава съгласие да извършва и други задачи, чието изпълнение може да изисква от него в разумни граници, съгласно изискванията и инструкциите на работодателя. В трудовия договор, на дружеството-ползвател не е предоставена власт да определя в общ план характера и обхвата на трудовата престация, длъжността на работника, срока на трудовия договор, трудовото му възнаграждение или пък дисциплинарна власт и правомощие за прекратяване на трудовия договор, поради което обосновано може да се приеме, че за целия срок на командироване работникът е продължил да бъде на подчинение на работодателя, който го е командировал. При това положение, за посочения период, за лицето при всяко положение се е прилагало българското трудово законодателство. Посочените условия са част от специфичното съдържание на трудовите правоотношения по [чл. 107р от КТ](#) за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа, в контекста на правилата за работа чрез агенциите за временна заетост, установени с [Директива 2008/104/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно работа чрез агенции за временна заетост. Релевантно в случая е обстоятелството, че работодател по смисъла на [§ 1, т. 1 от ДР на КТ](#) е "ТИЙМ ПАУЪР ЕВРОПА", в което качество дружеството се е задължило да спазва задълженията по [чл. 107с, ал. 5 от КТ](#), в т. ч. да начислява и изплаща трудово възнаграждение на командированите работници, съответно, има правото по [чл. 107ц, ал. 2, т. 3 от КТ](#) да прекрати трудовото правоотношение, по предвидения от закона ред. Както следва от [Решение на СЕО от 17 декември 1970, Manpower, C-35/70](#), EU: C: 1970: 120, т. 5, самият факт, че работодателят имат качеството на предприятие, осигуряващо временна заетост и командирования работник е на фактическо подчинение в предприятието ползвател, не засяга поддържането на отношенията и подчинението на работника, на предприятието, което го е наело.

С оглед горното, съдът намира, че в случая приложимост намира българското трудово законодателство, в частност КТ, поради което и органите на Д"ИТ"-Варна притежават нужната компетентност да извършат проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на въззивното дружество, респективно да наложат санкции за неизпълнение на същото.

Съдът намира, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по [чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН](#). Според [чл. 34, ал. 1 от ЗАНН](#) / в редакцията към момента на съставянето на АУАН/, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по [Изборния кодекс](#), [Закона за политическите партии](#), [Закона за публичното предлагане на ценни книжа](#), [Закона за пазарите на финансови инструменти](#), [Закона за дружествата със специална инвестиционна цел](#), [Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти](#), [Регламент \(ЕС\) № 596/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на [Директива 2003/6/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета и [директиви 2003/124/ЕО](#), [2003/125/ЕО](#) и [2004/72/ЕО](#) на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), [Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване](#), [Кодекса за застраховането](#) и на нормативните актове по прилагането им и по [Закона за регистър БУЛСТАТ](#) - две години.

Разглеждайки разпоредбата на [чл. 34, ал. 1, пр. 1 от ЗАНН](#), съгласно която не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли една, респективно две години от извършване на нарушението, по-дългият срок се прилага само в случаите, когато извършителят е неизвестен, а когато извършителят е известен, органите, осъществяващи функции по установяване на административни нарушения следва да отчитат само по-краткия тримесечен срок. В случая, нарушението е установено от органите на Д"ИТ"-Варна през месец юни 2020 г., като АУАН е съставен на 20.06.20 г. т. е. в същия месец на установяване на

нарушението, за нарушение извършено на 04.05.2020 г. Поради това и съдът приема, че АУАН е съставен в предвидения законов срок. НП също е съставено в преклузивния 6-месечен срок.

АУАН е съставен в присъствието на представляващия дружеството и свидетел, присъствал при установяване на нарушението. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, тъй като не засяга пряка правото на защита на обвинения правен субект.

Съдът намира, че непроизнасянето от наказващият орган изрично в НП по отношение на [чл. 28 от ЗАНН](#) не е процесуално нарушение, тъй като с факта на издаването му става ясно, че същият е отказал приложението му. От друга страна, наличието на мотиви в НП не е сред задължителните реквизити към същото. В [ТР № 1/12.12.2007 г.](#) на ВКС се сочи, че преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол, като в случай, че съдът констатира, че са налице предпоставките на [чл. 28 ЗАНН](#), но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на мотиви обаче по приложението на [чл. 28 от ЗАНН](#) не се сочи като нарушение на процесуалните правила. Що се касае до обстоятелството, че АНО не се е произнесъл по направените срещу АУАН възражения, то следва да се посочи, че негово задължение по ЗАНН е да ги прецени, като няма изискване да се мотивира, защо не ги приема. Незапознаването на възз. със становището на процесуалния представител на АНО също не е нарушение, тъй като възз. се защитава срещу фактите посочени в АУАН и НП, а не срещу становище на юрисконсулта на наказващия орган.

Въпреки горното, съдът споделя възраженията наведени в жалбата, че при издаването на АУАН и НП са нарушени административно производствените правила, по следните съображения:

На въззивното дружество е възведено обвинение за нарушение на [чл. 224, ал. 1](#) вр. [чл. 228, ал. 3](#), [чл. 107х, ал. 1, т. 12](#) и [чл. 107ч от КТ](#). Според разпоредбата на [чл. 224, ал. 1 от КТ](#) при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Срокът за изпълнение

на задължението на работодателя по [чл. 224, ал. 1 от КТ](#) е предвиден в [чл. 228, ал. 3 от КТ](#), според който обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. От своя страна нормата на [чл. 107х, ал. 1, т. 12 от КТ](#) сочи, че работникът или служителът, изпратен за изпълнение на работа в предприятие ползвател, през времето, докато работи при него, има право на: други права, непосредствено свързани с изпълнението на възложената работа. [Чл. 107ч от КТ](#) предвижда, че за неуредените в този раздел /Раздел VIIIв "Допълнителни условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа"/ въпроси се прилагат общите разпоредби на [този кодекс](#).

От фактическото обвинение повдигнато с АУАН и НП не става ясно, на първо място, за какво точно нарушение е ангажирана отговорността на въззивника – за това ч е не е изплатил дължимия размер на парично обезщетение за неизползван платен отпуск в срок или за това, че е нарушил други права, непосредствено свързани с изпълнението на възложената работа и ако да, кои са тези права, доколкото е посочена разпоредбата на [чл. 107х, ал. 1, т. 12 от КТ](#).

На следващо място за което и двете деяния да се приеме, че е ангажирана отговорността на въззивника, то отново липсва пълно и ясно описание на нарушението и обстоятелствата при които е извършено, в това число посочване на съставомерни факти. Посочено е, че не било изплатено обезщетение за неползван отпуск, но в обстоятелствената част не е посочено съответно от кога, какъв е бил полагаемият му се отпуск, който не е използвал и пр. Посочено е в НП, че работодателят не е изплатил на Стоян Диков в законоустановения срок начисленото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. По никакъв начин обаче не е конкретизирано за коя година какъв е бил размерът на платения годишен отпуск на лицето, каква част от него е ползвана и в какъв размер е следвало да се изплати обезщетение. Този пропуск пречатства възможността на санкционираното лице да обори твърденията на наказващия орган относно броя дни неползван отпуск или да представи доказателства, че дължимото обезщетение е било изплатено.

На следващо място, посочено е, че се дължи обезщетение пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Липсват данни обаче какъв е бил трудовия стаж на лицето и по какъв начин продължителността му е рефлектирала върху дължимото обезщетение за неползван отпуск. Неясно остава дали изобщо не е изплатено обезщетение за неизползвания отпуск, или изплатеното не е пропорционално на трудовия стаж. В тази връзка е допуснато и нарушение на изискванията, установени с [чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН](#), изискващ точно посочване на законовите норми, които са били нарушени виновно, тъй като нормата на [чл. 224, ал. 1 от КТ](#) в тази ѝ част е обявена за противоконституционна.

Никъде в АУАН и НП не е посочен нито законоустановения срок, в който следва да бъде изплатено обезщетението, нито датата на прекратяване на трудовия договор, от който започва да тече този срок. Налице е и пълна неяснота защо се приеме, че датата на нарушението е точно тази -04.05.2020 г., а не някоя друга.

Съдът намира, че посочените по-горе нарушения на процес. правила са съществени такива и са също основание за отмяна на НП на процес. основание, тъй като водят до грубо нарушаване правото на защита на наказаното лице. Същото е лишено от възможността да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено (за какво нарушение е наказано), при какви приети за установени факти за да организира адекватно защитата си срещу повдигнатото обвинение. Изложеното становище се споделя и в практиката на АдмС-Варна по аналогични случаи, като в такъв смисъл са [Решение № 602 от 10.05.2021 г.](#) на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 608/2021 г., [Решение № 861 от 25.04.2019 г.](#) на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 68/2019 г., [Решение № 22 от 12.01.2022 г.](#) на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2460/2021 г. и много др.

От друга страна доколкото с НП на въззивното дружество е било наказание за нарушение на [чл. 224, ал. 1 от КТ](#) вр. [чл. 228, ал. 3 от КТ](#) извършено на 04.05.2020 г. съдът след преценка на събраните по делото доказателства счете, че НП е издадено и в нарушение на материалния закон по следните съображения:

В случая, макар по АНП да не се съдържат такива доказателства, в хода на съдебното следствие се събраха безспорни такива, представени от

въззивното дружество, че от 27.03.2019 г. Диков е бил в трудови правоотношения с въззивното дружество. Трудовото правоотношение е било прекратено на 23.03.2020г. Видно от представената по АНП таблица, с дължимо обезщетение за отпуск на Диков е било начислено такова, а видно от представеното ведно с жалбата платежно нареждане, същото е било изплатено. При тези факти и съобразно нормата на [чл. 228, ал. 3 от КТ](#), цитирана по-горе въззивното дружество е следвало да му изплати обезщетение за неползвания отпуск в срок до 30.04.2020 г., което не е спорно, че не е било сторено. В този смисъл нарушение на [чл. 228, ал. 3 от КТ](#) е налице, но то би било извършено на 01.05.2020 г., а не на 04.05.2020 г. както е посочено в НП, доколкото нарушението е формално, на просто извършване и съгласно константната съдебна практика винаги е довършено в деня следващ изтичането на срока. Следва да бъде посочено още, че доколкото в случая не се касае за процес. срокове или за срокове свързани с депозиране на молби документи и пр. до държавни институции, а за неизплащане на обезщетение по КТ. При неизпълнение на задължението за плащане, нарушението всякога ще бъде извършено в деня следващ изтичането на срока, независимо дали след това следват почивни, неприсъствени дни.

С изтичането на срока и проявено бездействие до последния ден от неговото изтичане нарушението вече е довършено на следващия ден. Няма как при вменено задължение за изплащане на заплата до определена дата, срока за плащането да бъде удължаван поради това, че изтичал в неприсъствен ден. Плащането следва да бъде направено преди това. Отделен е въпрос, че в случая срока за изплащане на обезщетението изтича на 30.04.2020 г., който не е почивен ден и който ден е бил част от обявеното в страната извънредно положение. Анализирайки разпоредбата на чл. 3, т. 1 и приложението към него от [Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците](#) (обн., ДВ, бр. 28 от 24.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм. и доп., бр. 34 от 9.04.2020 г., в сила от 9.04.2020 г., доп., бр. 38 от 24.04.2020 г., в сила от 24.04.2020 г., изм. и доп., бр. 44 от 13.05.2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), съдът счита, че материята на настоящото производство не попада в обхвата на изключенията посочени в Приложение към чл. 3, т. 1 (Ново – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г.), като съгласно [чл. 4, ал. 1, т. 1 от същия закон](#), се удължават с един месец

от отмяната на извънредното положение сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти. В случая срокът за възз. дружество за изплащане на дължимото обезщетение е изтекъл по време на извънредно положение, което бе отменено на 13.05.2020 г. Поради което и срокът за изплащане на дължимото обезщетение за възз. дружество е удължен с един месец, считано от 13. 05. до 13.06.2020 г., като последната дата е неприсъствен ден- събота, следователно срокът се счита за изтекъл в първия присъствен – понеделник - 15.06.2020 г. Поради това в случая нарушението се явява довършено на 16.06.2020 г. Следователно няма как нарушението да бъде извършено на 04.05.20 г., тъй като тогава са били в сила разпоредбите, касаещи удължаване на сроковете по време на извънредно положение.

Поради изложените в настоящото решение съображения, настоящият състав на ВРС счита, че проверяваното НП следва да бъде отменено, като постановено при нарушение на процесуалните правила и материалния закон.

С оглед становището на съда, че НП подлежи на отмяна, като постановено при нарушение на процесуалните правила и материалния закон не следва да се обсъжда наличието на приложимост на разпоредбите на [чл. 415в от КТ](#) и [чл. 28, б. "а" от ЗАНН](#).

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това. Разноски се претендират от двете страни в процеса както от процесуалния представител на наказващия орган, така и от въззивника, чийто адвокат иска присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на [чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА](#), като и двете искания са направени своевременно. Разпоредбата на [чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били

защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Нормата на [чл. 143, ал. 1 от ЗАНН](#) сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на [чл. 144 от АПК](#) се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага [Гражданският процесуален кодекс](#). В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), вр. [чл. 144 от АПК](#), искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

По искането на процес. представител на въззивника за присъждане на разноски, с оглед крайния изход на делото съдът счете, че той принципно има право на такива съобразно разпоредбата на [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#), вр. [чл. 143, ал. 1 от АПК](#). В случая обаче съдът счете че искането се явява неоснователно и не следва да бъде уважено по следните съображения:

На първо място, съдът намира, че в полза на дружество /ЮЛ/-жалбоподател във въззивното производство не може да бъде присъдено адвокатско възнаграждение по реда на [чл. 38 ЗА](#), т. е. за оказана безплатна правна помощ. Търговските дружества не са сред изчерпателно посочените лица, на които законът признава правото да бъдат представлявани безплатно от адвокат, а именно – лица с право на издръжка, на материално затруднени лица и на роднини, близки или на друг юрист. Поради правния си статут търговското дружество въззивник не попада в нито една от хипотезите на [чл. 38, ал. 1 ЗА](#), с които законът свързва присъждането на адвокатско възнаграждение за безплатно оказана адвокатска защита пред съд. На второ място, действително в [чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА](#) да не е посочено дали се касае за физически или юридически лица, изводът обаче, че законът има предвид именно физическите лица, следва от логическото тълкуване на тази

разпоредба с разпоредбите на [чл. 38, ал. 1, т. 1](#) и [т. 3 ЗА](#), безспорно визиращи физически лица, тъй като само такива лица могат да "имат право на издръжка" и да бъдат "роднини, близки или друг юрист". В този смисъл е и последователната практика на ВКС – [Определение № 60487 от 21.12.2021 г.](#) на ВКС по ч. т. д. № 2452/2021 г., II т. о., Решение № 41 от 22.05.2019 г. по т. д. № 2538/2018 г. на II т. о., Определение № 673 от 21.12.2016 г. по ч. т. д. № 920/2016 г. на II т. о., [Определение № 511 от 2.10.2015 г.](#) на ВКС по ч. т. д. № 2471/2015 г., I т. о., ТК, докладчик съдията И. П., Определение № 228 от 04.04.2012 г. по ч. т. д. № 140/2012 г. на I т. о., и др.

Водим от горното и на основание [чл. 63, ал. 3, т. 1](#) и [т. 2](#) вр. [чл. 63, ал. 2, т. 1](#) вр. [1](#) и [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#), съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 03-013037 от 08.07.2020 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"- Варна, с което на "т.п за нарушение на [чл. 224, ал. 1](#) вр. [чл. 228, ал. 3](#), [чл. 107х, ал. 1, т. 12](#) и [чл. 107ч от КТ](#) е наложено административно наказание "Имуществена санкция" в размер на 2 000 / две хиляди / лева. на основание [чл. 416, ал. 5](#) вр. [чл. 415, ал. 1 от КТ](#).

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на "Т.П за присъждане на направени по делото разноски под формата на адвокатско възнаграждение по [чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА](#).

Решението подлежи на касационно обжалване пред

Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____